

DRIF

International Mandø – Esbjerg 25 en 26 november 2019 dl 1

Het heeft lang genoeg geduurd.

In de zomer van 2014 vertrokken we vanuit Camperduin. In twee jaar tijd zouden we toch voldoende wandeldagen moeten vinden om het noordelijkste puntje van de Waddenzee, de Deense Ho-Bugt, te bereiken. Dat dachten we in elk geval. Inmiddels zijn we ruim vijf jaar verder en hebben de finish nog steeds niet bereikt. Het moet er nu dan echt van komen. Op naar Denemarken, om daar in een dag of wat onze heroïsche tocht te beëindigen. We gaan er per auto op af deze keer en hebben een extra chauffeur aan boord. Deze zal ons de komende dagen in de ochtend naar het beginpunt van onze wandeling brengen. Tegen de avond bellen we hem op. Dan kan hij ons komen ophalen en ons naar een huisje vlak aan de kust brengen. Daar eten we dan, drinken een kalm biertje en klaverjassen, met zijn vieren, want we hebben ook nog een navigator/bijrijder meegenomen. Zo is het plan tenminste. Kortom, het grote avontuur is ver te zoeken. Geen moedeloos makende pogingen om, aan het eind van een vermoeiende wandeldag, een lift te versieren dan wel onbekenden aan te spreken en met onze pet in de hand vragen om ons naar een hotel te brengen. Niets van dat alles. We hebben ons lot volledig in eigen hand. Bah!

Op deze zondagochtend zijn de Duitse snelwegen vooral leeg en we gaan dan ook als een speer. Nog voor donker, dat wil zeggen rond vier uur in de middag, bereiken we ons onderkomen, direct ten noorden van Esbjerg. Een bungalow in een bosgebiedje vlak aan zee. Onderweg doen we nog even het stadje Ribe aan. Naar horen zeggen zou dit de parel onder de Deense steden zijn. Het is er verschrikkelijk. Hans en Grietje omringd door kabouters en trollen, vormgegeven door Anton Piek. De straten bevolkt met grijs toeristenvolk dat

zich vergaapt aan de talloze etalages geheel gevuld met overbodige en luxueus vormgegeven prullaria. Slechts het kerkgebouw valt op vanwege een robuust soort eerlijkheid. Dat is dan ook gesloten voor bezoek. Rob is het weer eens volledig met mij oneens. “Wat toch een historie, wat een verleden.” Zo spreekt hij.

Vroeg in de ochtend worden we afgezet bij de dam die naar Mandø voert. Wij echter houden de kust aan in noordelijke richting. De ochtend is grijs, fris en wat mistig. Roeken alom. Een enkele bonte kraai en een els vol met geelgorzen. Voor ons de waddendijk met aan de zeezijde een kwelder waar schapen grazen. Het wad zit lekker vol met vogels. Bergeenden vooral, maar het meest gelukkig worden we van twaalf stuks wilde zwanen, die helder trompetterend overtrekken.

We houden een graspaadje aan dat boven op de dijk loopt. Windje in de rug. Rondom ons rust en vrede. Het achterland weinig in cultuur. Veel riet en plasjes en dan ook wilde eenden en talingen. Twee dames komen ons tegemoet. Ze zijn in het gezelschap van een veel te speelse en ook veel te grote Deense dog die wild in het rond springt. Voorlopig zijn zij de enige tekenen van de mensheid. Maar dan komt er meer. Een paar rommelige en half

overwoekerde huisjes aan de dijkvoet die bijna verdwijnen onder een wirwar van bramen en bomen.

Een paar kilometer verder komen we in het dorpje Kammerluzen terecht. Daar treffen we eenzelfde soort huisjes. Deze echter hebben de aanvallen van de natuur goed weerstaan en verkeren in prima conditie. Wel staan ze hier boven op elkaar langs de oever van het riviertje de Kammer. Er is ook nog een restaurant, gesloten in dit winterse seizoen. Wipkippen in de vorm van zeehondjes en een houten speelgoedtrein, die wat treurig oogt. Het is maar goed dat we hier in de stille tijd zijn.

De sluis zelf is indrukwekkend. Groot en stoer en voorzien van veel oude techniek: kettingen, tandwielen, katrollen en roestige rails waarlangs zware sluisdeuren kunnen worden vervoerd. Infopanelen vertellen van overstromingen, lang geleden, en van dijkwerkers, mager, besnord en allen voorzien van een pet. Een kijkje in het echte leven dus.

Via de Katastrofevej verlaten we het dorp om weer in een stille, verlaten en mistige wereld terecht te komen. Twee mannen die kilometers maken. Wederom horen we wilde zwanen die op geringe hoogte overtrekken. Het landschap wordt er niet interessanter op. In het achterland krijgen saaie akkers de overhand. De kwelder verandert nauwelijks. Wel pesten we een paar wulpen op. Ook zijn er

weer van die raadselachtige huisjes aan de voet van de dijk. Wat zoeken die Denen daar toch?

Eenzaamheid en een soort verbondenheid met de natuur? Dan vliegen er wat grauwe ganzen over en realiseren we ons dat we de hele dag lang nog geen gans hebben gezien. Hoe kan dat toch? Bij het havenhuis aan de monding van het riviertje de Aa treffen we een Deens gezin. We leggen hen ons probleem van al die huisjes voor. Die huisjes? Die zijn van jagers en vissers. En jagen doen ze. Vooral op ganzen. Juist, ja.

De duisternis neemt toe. Het is mooi geweest voor vandaag. Telefonische verbinding met onze chauffeur maakt dat we in de buurt van Store Darum, na een twintig kilometer wandelen, worden opgepikt.

